

Φθιώτιδος Συμεών: Χωρισμός Πολιτείας-Εκκλησίας;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Με άρθρο του που φέρει τον τίτλο " Χωρισμός Πολιτείας-Εκκλησίας;", ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών αναφέρεται στη συζήτηση που εξελίσσεται στη χώρα μας με διάφορους τρόπους και αφορά στο χωρισμό ή όχι Πολιτείας - Εκκλησίας, και σχετικά με το δυστύχημα των Τεμπών εκφράζει την προσδοκία "να φωτίσει η αλήθεια την σκοτοδίνη και να δώσει μία ανάσα παρηγοριάς στις μαραζωμένες από το πένθος οικογένειες των θυμάτων".

Ολόκληρο το άρθρο του Μητροπολίτη Συμεών που δημοσιεύτηκε στο torontiki.gr:

«Δεν επιχειρούμε επέμβαση στον ασθενή, όταν έχει πυρετό». Πόσο σοφή φράση

βγαλμένη από την γνώση της επιστήμης και την πείρα της ζωής!

Στην επικαιρότητα που διανύουμε, με πάρα πολλά ανοιχτά ζητήματα μέσα στην κοινωνία, ζητήματα κράτους δικαίου, κοινωνικής δικαιοσύνης, προστασίας των αδυνάτων, διακινδύνευσης της κοινωνικής συνοχής λόγω και της βίαιης επέλασης των άκρων, είναι νομίζω η φράση αυτή η σοφότερη προσέγγιση στο ερώτημα περί χωρισμού Πολιτείας – Εκκλησίας και ο βασικότερος λόγος στο να είμαστε επιφυλακτικοί ή μάλλον καλύτερα αντίθετοι στον χωρισμό Πολιτείας – Εκκλησίας.

Και με την ευκαιρία αυτή: τι εννοούμε με τον όρο «χωρισμός»; Με τον όρο «ενότητα»; Με τον όρο «αυτοτέλεια»; Για να θυμηθούμε την τριμερή διάκριση των συστημάτων σχέσεων Πολιτείας και Εκκλησίας κατά τον σεβαστό δάσκαλό μου στη Νομική Σχολή, μακαριστό Χαράλαμπο Παπαστάθη.

Πως λοιπόν θα συζητήσουμε σχετικά και πολύ περισσότερο θα προχωρήσουμε σε καλύτερη ρύθμιση των σχέσεων Πολιτείας και Εκκλησίας, όταν δεν καταλήξουμε ήρεμα, συγκροτημένα και νηφάλια, και «χωρίς πυρετό», σε μία κοινή γλώσσα και ένα αποδεκτό πεδίο συνεννόησης;

Έχουμε κουραστεί από επαναλαμβανόμενα συνθήματα και ιδεολογήματα, τροφή «ξαναμασημένη», από θεωρητικές συζητήσεις, ελκυστικές ίσως για ανέμελο στοχασμό, αλλά τόσο μακριά από τα προβλήματα, τις αγωνίες και τα βάσανα του λαού μας.

Άλλωστε το θέμα των σχέσεων Πολιτείας και Εκκλησίας είναι λυμένο από τον ίδιο τον Κύριό μας Ιησού Χριστό: «απόδοτε τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ» (Μαρκ. 12, 17).

Άρα, το σχετικό διακύβευμα δεν είναι θεωρητικό και ιδεολογικό, αλλά καθαρά πρακτικό:

Ποια είναι τα του Καίσαρος και ποια είναι τα του Θεού; (διάκριση αρμοδιοτήτων – διακριτοί ρόλοι).

Ποια είναι κοινού ενδιαφέροντος και κοινής ευθύνης; (καθορισμός πλαισίου συναλληλίας).

Ας αναζητήσουμε λοιπόν σημεία και γέφυρες συνεργασίας και συνάντησης μεταξύ Πολιτείας και Εκκλησίας και όλων των κοινωνικών εταίρων, διότι τα προβλήματα, τα οποία αντιμετωπίζουν οι συμπολίτες μας είναι τεράστια, και δεν υπάρχει πλέον πολυτέλεια για κόντρες, ανταγωνισμούς, διχασμούς και χωρισμούς.

Η ακρίβεια πνίγει τους συμπολίτες μας, τα νοσοκομεία μας έχουν μείνει χωρίς

γιατρούς και προσωπικό, δημογραφικά καταρρέουμε, η Ελλάδα γερνάει, η έμφυλη, η οικογενειακή και η ενδοσχολική βία γίνεται ασύμμετρη, οι νέοι άνθρωποι εγκαταλείπουν την πατρίδα μας, οι πλειστηριασμοί αφήνουν άστεγες πολλές οικογένειες, και το ζητούμενο για κάποιους είναι οι τσακωμοί και οι χωρισμοί και ο μεγάλος τους καημός το πως θα «ταπεινώσουμε» την Εκκλησία;

Και μετά διερωτόμαστε για την έξαρση του ανορθολογισμού και του αρνητισμού; Και μετά θα χύνουμε δάκρυα για την άνοδο των άκρων σε Ευρώπη και Ελλάδα;

Εν κατακλείδι, ένας τελευταίος προβληματισμός: μαζί με εκατομμύρια συμπολιτών μας πενθούμε με εναγώνια υπαρξιακά ερωτήματα για την ανείπωτη τραγωδία των Τεμπών. Στις 26 Ιανουαρίου 2025 σε δεκάδες πόλεις, σε κοσμοπλημμυρισμένες πλατείες και δρόμους, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι τελέσαμε ένα παλλαϊκό ευλαβικό μνημόσυνο για τους 57 αγγέλους, που χάθηκαν σε αυτήν την τραγωδία.

Και μόνο από σεβασμό σε αυτόν τον ανοιχτό «μαύρο φάκελο» της σύγχρονης Ελλάδας, μέχρι να φωτίσει η αλήθεια την σκοτοδίνη του και δώσει μία ανάσα παρηγοριάς στις μαραζωμένες από το πένθος οικογένειες των θυμάτων, θα ήταν τουλάχιστον αποπροσανατολιστικό, βλάσφημο στην κυριολεξία, να ανοίγουμε «φακέλους» και υποθέσεις χωρισμού Πολιτείας – Εκκλησίας και άλλα συναφή...

Θα πρέπει κάποτε στον τόπο μας να μάθουμε όλοι μας να προτεραιοποιούμε τα ζητήματα.

Αντί λοιπόν να επιχειρηματολογούμε για ένα «χωρισμό» (έστω και συναινετικό) Πολιτείας και Εκκλησίας, ας εργαστούμε για την «συναλληλία», την συνεργασία, τον αλληλοσεβασμό και την δημιουργική συμπόρευση διακονώντας με αγάπη και ευθύνη τον λαό μας, και ιδίως τους αδύναμους και ευάλωτους συνανθρώπους μας.